

Lớp Thanh Nhạc vui lắm . Sau mấy tháng tập luyện thì có recital để gặp gỡ, hát cho nhau nghe, ăn uống, chụp hình chung v..v... Hôm nay thì tôi xin chia sẻ một chuyện nho nhỏ để các bạn đọc chơi cho vui.

Recital vừa qua là lần thứ 4 tôi hát. Kỳ này hồ hởi lắm vì bài tôi hát ngắn, dễ và nhất là tôi đã quen gần hết các bạn.

Chiều hôm đó tôi điệu lắm, diện áo dài mới và “chơi” luôn đôi giày cao gót nhọn hoắc vì tôi thiếu thước tất. Tôi yếu điệu (hay khập khểnh ?) đi vào nhà chị Nghị . Sau khi cười nói lung tung tôi kiếm chỗ ngồi để chờ tới phiên mình hát vì chương trình bắt đầu

Lúc đầu tôi còn cười cười nhưng sau đó độ run cứ tăng dần vì sắp tới phiên mình. Mắt tôi tự dưng hoa lên còn hai chân thì run lấy bẫy, nhìn xuống đôi giày thật cao, biết không xong nên tôi lén chuồn ra ngoài phòng để ... thay đôi giày thấp.

Vừa mới rón rén, lẹp xẹp trở vô thì tôi phải lên hát ngay vì bạn trước tôi không đến. Phần chưa bình tĩnh, phần chưa sẵn sàng, mặc dù đã đổi giày thấp rồi nhưng ôi thôi tôi cũng đã hát không được thành công.

Nhớ lại những ngày đầu học thanh nhạc, thầy Quang hay nói là khi hát phải đứng cho thoải mái. Câu này áp dụng rất đúng cho tôi. Dù giày cao hay thấp không biết sao mà hôm đó lúc hát tôi đã đứng không vững, không thoải mái và mơ hồ như sắp té.

Tiếc công trình luyện tập mấy tháng, rút tĩa kinh nghiệm vừa qua, tôi nhìn đôi giày cao gót nhọn hoắc mà tự dưng thấy sợ và thậm nói “ giày ơi, chào mi “.